

[Atli Dam]

Jeg er derfor glad for statsministerens tilkendegivelse i bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 56 af, at regeringen er indstillet på mere dybtgående forhandlinger om langsigtede løsninger om relativ kort tid.

Da dette forslag åbenbart kommer til behandling i dag, skal jeg afholde mig fra yderligere bemærkninger om disse specielle statsgarantier for lån til Færøernes landsstyre og blot anmode om, at medlemmerne behandler forslaget ud fra den kendsgerning, at der er tale om garantier og ikke tilskud, sådan som enkelte medlemmer konsekvent omtaler håndsrækningen. Specielt forarger sådanne arrogante udtalelser som, at Færøerne endnu en gang har fået en stor pose penge til at kaste i ønskebrønden, og at det kun er toppen af isbjerget, vi har set.

Det ærede medlem fru Pia Kjærsgaard kan glæde sig over, at de ni tiendedele af isbjerget, der er under vandet, normalt smelter hurtigere end den opragende top på én tiendedel. Med tiden bliver disse lån tilbagebetalt, og i mellemtiden vil jeg bestræbe mig på at smelte isen i fru Pia Kjærsgaards hjerte og få fjernet den politiske sneblindhed fra hendes øjne.

Breckmann (KF):

Hr. formand, som folketingsmedlem for Færøerne vil jeg bruge denne første anledning under en generaldebat til at takke de skiftende borgerlige regeringer, der har siddet siden min tiltræden i 1984, for deres gode indsats i forholdet mellem Færøerne og Danmark. Jeg vil også benytte denne første lejlighed til at takke regeringen og især ressortminister Poul Schlüter, statsminister dengang, for den aftale, som blev underskrevet – jeg tror, det var lillejuleaften – om en overdragelse af ansvaret for den færøske undergrund.

Og når vi nu har nævnt lillejuleaften, kan jeg godt sige, at det nok var den sidste dag, man fra hovedlandet på Færøerne havde forbindelse med Gåsedal og Myggenæs, og det var den sidste dag, man fik fløjet eller sejlet forsyninger ud til dem, indtil det lykkedes igen i forårs, tror jeg. Så det kan være ret vanskeligt at bo på Færøerne i vintertiden, og vi skal bare være glade for, at vi fik den borgerlige statsminister tilbage den lillejuleaften.

Ellers indbyder vor nye statsminister os alle sammen til at deltage i »en ny start« for Dan-

mark. Dette her med en ny start er temaet i statsministerens redegørelsestale. Vi takker for denne lejlighed. I sandhed kan man hurtigt blive enig om, at dette er en nemmere start end den, som den nu afgåede statsminister Poul Schlüter og hans første borgerlige firkloverregering fik i 1982. Da greb nemlig de borgerlige fat i Danmarks tøjler, som hr. Anker Jørgensen dengang smed fra sig ude ved afgrundens rand.

Lad os se på et par eksempler på forskellene mellem denne start og starten for 10 år siden. For det første er renten halveret fra ca. 20 pct. til 9 pct. For det andet er realrenten faldet. For det tredje er inflationen decimeret fra ca. 11 pct. til kun 1 pct. For det fjerde er udlandsgælden faldet fra 35 til 25 pct. af BNP. For det femte er underskuddet på statsbudgettet reduceret med ca. 75 pct. i forhold til bruttonationalproduktet, nemlig fra 9,2 pct. i 1982 ned til kun 2,4 pct. af BNP i 1992. I sandhed gode forudsætninger for en ny start!

Der er f.eks. også 130.000 flere danskere i arbejde i dag, end der var i 1982. Betalingsbalancen er forbedret med i alt 47 mia. kr., fra minus 19 mia. kr. i 1982 til plus 28 mia. kr. i 1992. Sikke en start at få!

Danmark har råd til at betale 15 mia. kr. mere til sundhedssektoren i dag, end man havde i 1982, og Danmark udbetaler også – desværre, må vi sige i dette tilfælde – 227 mia. kr. i år til overførselsindkomster imod kun 139 mia. kr. i 1982. Heldigvis har Danmark i dag så stor en økonomisk ydeevne, selv om det i dette tilfælde er til et meget beklageligt formål, som vi håber kan formindskes.

Jo, i sandhed har vor nye statsminister og hans rødkløver al grund til at glædes over det gode udgangspunkt for Danmarks nye start efter 10 år med borgerligt styre, og det er vel nok en flot bagage, de borgerlige elementer i den nye rødkløverregering kommer ind i regerings-samarbejdet med.

Den nye start ligger vel også i, at socialisterne i de forløbne ti år har tabt kampen definitivt om samfundsdebat og vi konservative har vundet den kamp. Statsministerens tale bærer også i hvert fald et udvortes præg af deres idépolitiske nederlag i løbet af disse ti år, og man kan måske nævne et par eksempler på denne udvortes symbolik, der har ændret sig så uendelig meget i de ti år.